

Lezingen

- Apk 11, 19a; 12, 1-6a. 10ab (Een vrouw bekleed met de zon)
- Lc 1, 39-56 (Mijn hart prijst hoog de Heer)

Homilie

Wie is toch die vrouw, bekleed met de zon en de maan aan haar voeten, die de ziener Johannes een beslissende rol in het drama van de wereldgeschiedenis laat spelen? De eeuwen door heeft men het zich afgevraagd.

Johannes heeft de Apocalyps, het boek der Openbaringen, geschreven op het einde van de eerste eeuw, ongeveer 60 jaar na de kruisdood van Jezus. De eerste christenvervolgingen waren toen al gebeurd in Rome, maar het ergste moest nog komen. In schrikwekkende beelden schetst Johannes de botsing tussen de toen heersende opvattingen en de kleine groepen christenen. Het wordt beschreven als een groot conflict tussen de antigoddelijke, duivelse machten en God. Het is de strijd van de sterke machten tegen de zwakke mens. De sterken die met een vingerknip en zwaaiende staart de gang van zaken bepalen, de zwakken die kwetsbaar en weerloos zijn als een vrouw in barensnood. Die kleine groep christenen lijkt geen enkele kans tot overleven te hebben...

Maar de boodschap van Johannes corrigeert dat. Als ziener toont hij dat de onschuld, het kwetsbare, het zwakke, in die moeilijke strijd **niet** ten onder zal gaan. Het zal zelfs uiteindelijk door de kracht van een vrouw overwinnen. Het is een machteloze vrouw – zo zegt Johannes – die het kwaad in de wereld zal terneerslaan. Maar niet zonder moeite, lijden en pijn. Ze schreeuwt het zelfs uit van de pijn, maar wel een pijn die nieuw leven voortbrengt.

Men begrijpt dat de gelovige traditie in Johannes' beschrijving heel snel Maria heeft herkend, de moeder van de Messias. Men begrijpt ook hoe daaruit in de christelijke devotie gaandeweg de overtuiging is gegroeid dat zij, zoals Jezus, na haar dood, met een verheerlijkt lichaam ten hemel is opgenomen. Maar is die tenhemelopneming wel het essentiële van de liturgie van vandaag? Is het niet beter te begrijpen dat de lezingen van vandaag ons willen laten zien dat God steeds de kant van de weerlozen, de zwakken en onschuldigen kiest?

Vragen jullie zich dat soms niet af aan welke kant God nu eigenlijk staat? Staat die aan de kant van Israël, van Palestina, van Amerika, van Rusland, van Oekraïne, van de Vlamingen, van de Walen, enz...? En waarom grijpt God niet in? Hij kan dat toch allemaal niet laten gebeuren, al die ellende, dat leed, dat

onrecht, die leugens... Het antwoord is eigenlijk heel simpel: God grijpt wel degelijk in, constant eigenlijk, over alle tijden heen. Hoezo?

- 1) Hij heeft de grootste inbreuk in de geschiedenis van de wereld en de mensheid gedaan: Hij heeft ons Zijn Zoon gegeven. Hij is gekruisigd.
- 2) Telkens opnieuw geeft God ons Zijn Zoon, o.a. hier in deze viering in het lichaam en het bloed van Christus, in de hostie, dat klein wit stukje brood. Maar ook daar waar twee of meer in Zijn naam aanwezig zijn.

In de lijdende en weerloze onschuldige die door eender wie telkens opnieuw wordt gevangen genomen, bespuwd, gemarteld en gekruisigd, daar is God te vinden, aan eender welke kant waar dat gebeurt.

Dat zien we ook als we goed kijken naar wat er staat in het evangelie van vandaag. Het is een verhaal dat weer eens een totale omkering van de gebruikelijke manier van denken inhoudt. Laten we eens bekijken.

Bij het bezoek van Marie aan haar nicht Elizabeth, zingt Maria een loflied ter ere van God. Ze zingt: *'Mijn hart prijst hoog de Heer'*, ze zingt het **Magnificat**. In dat lied staat de wereld in omgekeerd perspectief, in spiegelbeeld. Als je dat lied in een andere context dan die van de liturgie zou plaatsen, kan je er zelfs een revolutionaire protestsong van maken. De God die door Maria's hart hoog wordt geprezen, is immers een God:

- die de heersers en machthebbers van hun troon stoot
- die de kleinen die niet meetellen, verheft
- die de mensen die honger hebben, overlaadt met gaven
- die de rijken wegstuurt met lege handen

Dat is niet min hé! In veel landen zou je last krijgen met de staatsveiligheid! Het Magnificat toont ons – en ik val in herhaling – dat God telkens de kant van de onschuldige, het kleine en het zwakke kiest. Telkens we het Magnificat bidden, mogen we het laten klinken als een lied van het onwankelbaar geloof van God in de kleine mens en van de hoop die de kleine mens heeft in God. Probeer u eens in te beelden dat die hoop weg is, dat er geen hoop meer is. Wat krijg je dan? Dan krijg je een hopeloze mens, dan kan je het geloof niet volhouden en zal de liefde voor jezelf, voor de ander en voor God ook langzaam verdwijnen.

Wat wil het feest van de Tenhemelopneming van Maria ons nu tonen? Het toont:

- De hoop dat ook wij de glorie van de verrijzenis mogen bereiken

- De hoop dat ook wij na onze zoektocht op aarde mogen delen in de diepe vreugde en vrede die God ons zo graag wil geven
- De hoop dat het lijden een einde kent en de liefde uiteindelijk overwint

Wel, met die liefde zal Maria ons graag helpen onze hoop niet te verliezen. Als onze moeder doet ze dat. Bij haar zijn we graag, bij haar is het gezellig. Wel niet te lang bij die gezelligheid blijven plakken hé, dat is niet de bedoeling, maar wel via haar naar haar enige zoon gaan: *Ad Jesum per Mariam!*

Dát is ons doel, ons geloof, onze hoop en onze liefde: **Jezus Christus.**